

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia 2012 r.

**w sprawie minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej
wymaganej w związku z wykonywaniem przez biuro usług płatniczych
transakcji płatniczych wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych
oraz terminu powstania obowiązku zawarcia umowy gwarancji**

Na podstawie art. 125 ust. 8 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175 i Nr 291, poz. 1707) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa minimalną sumę gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej wymaganej w związku z wykonywaniem przez biuro usług płatniczych transakcji płatniczych wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych oraz termin powstania obowiązku zawarcia umowy gwarancji.

§ 2. 1. Minimalna suma gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej w okresie nie dłuższym niż 12 miesięcy wynosi 0,6 % całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro usług płatniczych w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana, nie mniej jednak niż równowartość w złotych 1.200 euro.

2. W przypadku gdy umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana na okres dłuższy niż 12 miesięcy, kwota minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej, ustalona zgodnie z ust. 1, jest za każdy kolejny miesiąc następujący po okresie 12 miesięcy zwiększana o 0,05 % całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro usług płatniczych w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana, nie mniej jednak niż o równowartość w złotych 100 euro za każdy taki miesiąc.

3. Równowartość w złotych kwot, o których mowa w ust. 1 i 2, jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana.

4. W przypadku biura usług płatniczych rozpoczynającego działalność w zakresie usług płatniczych całkowitą kwotę transakcji płatniczych, o której mowa w ust. 1 i 2, określa się na podstawie programu działalności i planu finansowego, o których mowa w art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej - instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 248, poz. 1481).

§ 3. Obowiązek zawarcia umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej powstaje nie później niż w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia przez biuro usług płatniczych działalności w zakresie usług płatniczych.

§ 4. Umowy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej zawarte na podstawie przepisów dotychczasowych obowiązują do końca okresu, na jaki zostały zawarte.

§ 5. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 22 listopada 2011 r. w sprawie minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej wymaganej w związku ze świadczeniem usług płatniczych przez biuro usług płatniczych oraz terminu powstania obowiązku zawarcia umowy gwarancji (Dz. U. Nr 261, poz. 1558).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Obowiązujące rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 22 listopada 2011 r. w sprawie minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej wymaganej w związku ze świadczeniem usług płatniczych przez biuro usług płatniczych oraz terminu powstania obowiązku zawarcia umowy gwarancji (Dz. U. Nr 261, poz. 1558) zostało wydane na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 125 ust. 8 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175 i Nr 291, poz. 1707).

Zasadność wydania nowych regulacji została podyktowana sytuacją, jaka zaistniała po dniu wejścia w życie przepisów zawartych w ww. ustawie i rozporządzeniu. Jednocześnie w celu zachowania spójności aktu wykonawczego został opracowany projekt nowego rozporządzenia.

Propozycje zawarte w niniejszym projekcie rozporządzenia są analogiczne z propozycjami zawartymi w projekcie rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia biur usług płatniczych wymaganego w związku z wykonywaniem transakcji płatniczych wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych, które ma zastąpić rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 2 grudnia 2011 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia biur usług płatniczych wymaganego w związku ze świadczeniem usług płatniczych (Dz. U. Nr 271, poz. 1604).

Przed wejściem w życie ustawy o usługach płatniczych podmioty prowadzące działalność jako tzw. „okienka kasowe” działały na zasadach swobody działalności gospodarczej. Wraz z wejściem w życie ustawy działalność ta zyskała status działalności regulowanej, poddanej nadzorowi odpowiednich instytucji, w tym przede wszystkim Komisji Nadzoru Finansowego. Podmioty te zostały zobowiązane do dostosowania swojej działalności w terminie do dnia 24 kwietnia 2012 r. do wymogów określonych w ustawie o usługach płatniczych (art. 171 ust. 1 ustawy). Ponadto ustawa o usługach płatniczych stwarza podstawy do powstawania nowych instytucji tego rodzaju. Jednym z wymogów ustawowych prowadzenia działalności jest zobowiązanie biura usług płatniczych do ochrony środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników, w tym za pośrednictwem agenta lub innego dostawcy, w celu wykonania transakcji płatniczych. Obowiązek ochrony środków realizowany jest poprzez zawarcie umowy gwarancji (bankowej albo ubezpieczeniowej) albo umowy ubezpieczenia, z bankiem krajowym, instytucją kredytową, oddziałem banku zagranicznego albo zakładem ubezpieczeń, które nie należą do tej samej grupy, co dane biuro usług płatniczych.

Zgodnie z art. 125 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych biuro usług płatniczych jest zobowiązane do ochrony środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników, w tym za pośrednictwem agenta lub innego dostawcy, w celu wykonania transakcji płatniczych. Obowiązek ten biuro usług płatniczych wykonuje przez zawarcie umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia (ust. 2). Zgodnie z ust. 3 umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia powinna obejmować wypłatę przez gwaranta lub zakład ubezpieczeń środków pieniężnych z gwarancji lub świadczenia odszkodowawczego w przypadku niemożności wykonania przez biuro usług płatniczych zobowiązań wynikających z umów o świadczenie usług płatniczych, w szczególności obowiązku zwrotu wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez biuro usług płatniczych zobowiązań wobec użytkowników. Na podstawie ust. 8 minister właściwy do spraw instytucji finansowych określa, w drodze rozporządzenia, minimalną sumę ww. gwarancji oraz termin powstania obowiązku zawarcia

umowy gwarancji, uwzględniając wysokość kwot transakcji płatniczych, natomiast na podstawie ust. 9 w akcie wykonawczym określany jest szczegółowy zakres omawianego ubezpieczenia, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz jego minimalna suma gwarancyjna (analogicznie przy uwzględnieniu wysokości kwot transakcji płatniczych). Zestawienie brzmienia art. 125 ust. 1 i ust. 3 ustawy o usługach płatniczych budzi wątpliwości odnośnie precyzyjnego ustalenia zakresu odpowiedzialności biura usług płatniczych za powierzone środki. Z jednej strony obowiązek ochrony dotyczy wyłącznie środków pieniężnych otrzymanych w celu wykonania transakcji płatniczych (ust. 1), z drugiej strony z ust. 3 *prima facie* wynika, że ochrona ta ma być realizowana poprzez zabezpieczenie (w postaci ubezpieczenia lub gwarancji) obejmujące skutki naruszenia jakiegokolwiek zobowiązania umownego przez biuro usług płatniczych (np. obowiązku informacyjnego). Z kolei precyzyjne ustalenie zakresu odpowiedzialności biura usług płatniczych za powierzone środki jest niezbędne do ustalenia zakresu wymaganych zabezpieczeń (ubezpieczeń albo gwarancji) obejmujących środki finansowe powierzone przez użytkowników biurom usług płatniczych.

Należy mieć na uwadze, że zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych umową o świadczenie usług płatniczych zawieraną przez biuro usług płatniczych jest wyłącznie umowa o wykonanie usługi przekazu pieniężnego. Zgodnie z art. 3 ust. 3 ustawy o usługach płatniczych usługa przekazu pieniężnego oznacza usługę płatniczą świadczoną bez pośrednictwa rachunku płatniczego prowadzonego dla płatnika, polegającą na transferze do odbiorcy lub do innego dostawcy przyjmującego środki pieniężne dla odbiorcy środków pieniężnych otrzymanych od płatnika lub polegającą na przyjęciu środków pieniężnych dla odbiorcy i ich udostępnieniu odbiorcy. Usługa ta obejmuje zatem wykonanie transakcji płatniczych w rozumieniu art. 2 pkt 29 ustawy o usługach płatniczych, zgodnie z którym transakcja płatnicza oznacza zainicjowaną przez płatnika lub odbiorcę (tj. użytkowników) wpłatę, transfer lub wypłatę środków pieniężnych. W konsekwencji niemożność wykonania przez biuro usług płatniczych zobowiązań wynikających z umów o świadczenie transakcji płatniczych oznacza niemożność wykonania usługi przekazu pieniężnego, tj. niemożność wykonania transakcji płatniczych. Odpowiedzialność za wykonanie transakcji płatniczych regulują przepisy art. 143 - 149 ustawy o usługach płatniczych (w szczególności art. 144 -146, gdzie mowa jest o zwrocie użytkownikowi wpłaconych kwot z tytułu transakcji płatniczych).

Potrzeba doprecyzowania przedmiotowej regulacji podyktowana została brakiem ww. produktów (gwarancji ubezpieczeniowej i bankowej) w ofercie zakładów ubezpieczeń i banków. Na powyższe wskazują zarówno zobowiązane do posiadania takiego zabezpieczenia biura usług płatniczych, jak i zakłady ubezpieczeń oraz banki.

Polska Izba Ubezpieczeń będąca organizacją ubezpieczeniowego samorządu gospodarczego wskazuje, iż brak takiego produktu wynika z braku możliwości dokonania właściwej oceny ryzyka przez zakłady ubezpieczeń, z uwagi na brak doprecyzowania zakresu ochrony w ustawie o usługach płatniczych. W konsekwencji koszt gwarancji ubezpieczeniowej obliczony w oparciu o regulacje obowiązującego rozporządzenia jest wysoki. Dotyczy to w głównej mierze biur usług płatniczych prowadzących działalność na stosunkowo niewielką skalę, w odniesieniu do których dopuszczalna minimalna suma gwarancji wynosi równowartość w złotych 18 000 euro. Brak produktu ubezpieczeniowego (gwarancji ubezpieczeniowej) może prowadzić do niemożności objęcia należyłą ochroną przez biura usług płatniczych środków pieniężnych związanych z wykonywaniem transakcji płatniczych. Konsekwencją tego stanu rzeczy będzie niespełnienie podstawowych warunków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w charakterze biura usług płatniczych i konieczność podjęcia określonych działań przez Komisję Nadzoru Finansowego, łącznie z

wykreśleniem danego podmiotu z rejestru krajowych instytucji płatniczych i innych dostawców.

Proponowane przepisy (§ 2 ust. 1) utrzymują dotychczasowy sposób wyliczania minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej z zastrzeżeniem, iż zmiana ulega najniższa dopuszczalna minimalna suma gwarancyjna oraz wysokość procentowego wskaźnika odnoszącego się do całkowitej kwoty transakcji płatniczych (0,6%)

Zgodnie z proponowanym przepisem najniższa dopuszczalna minimalna suma gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej będzie wynosiła równowartość w złotych 1 200 euro, a nie - jak dotychczas - 18 000 euro. Wynika to z faktu, iż duża grupa biur usług płatniczych prowadzi działalność na stosunkowo niewielką skalę. Dotychczasowe rozporządzenie przy ustalaniu minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej zakłada działalność biura usług płatniczych prowadzoną w maksymalnej dopuszczalnej skali, tj. zgodnie z art. 118 ust. 3 ustawy przy wykonywaniu transakcji płatniczych o wartości zbliżonej do równowartości 500 000 euro miesięcznie. Jednakże wymaga uwzględnienia fakt, że w praktyce na rynku funkcjonują podmioty działające doraźnie w sferze świadczenia usługi przekazu pieniężnego, których skala działalności jest niewielka, a ich miesięczne obroty sięgają kilku tysięcy złotych. Biorąc pod uwagę aktualny próg sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej ustalony jako równowartość 18 000 euro, należy wskazać, iż nie odzwierciedla on w sposób odpowiedni tej skali działalności i stanowi istotną barierę do prowadzenia działalności polegającej na świadczeniu usługi przekazu pieniężnego.

W związku z tym uzasadnione jest dostosowanie obowiązujących regulacji do potrzeb rynkowych, z uwzględnieniem działalności wielu małych biur usług płatniczych. Dlatego proponuje się obniżenie wysokości dopuszczalnej minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej.

Powyższemu celowi ma także służyć obniżenie wysokości procentowego wskaźnika odnoszącego się do całkowitej kwoty transakcji płatniczych (0,6%).

Niezależnie od obniżenia minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej należy zauważyć, że sumę gwarancji ustala się przede wszystkim na podstawie miesięcznych obrotów dokonanych przez dane biuro usług płatniczych w poprzednim okresie. Pozwala to na zapewnienie należytego bezpieczeństwa podmiotom korzystającym z usług biur usług płatniczych.

Powyższe zmiany wiążą się także z koniecznością zmiany minimalnej kwoty, o jaką ulega zwiększeniu minimalna suma gwarancji za każdy kolejny miesiąc przy umowach gwarancji zawartych na okres dłuższy niż 12 miesięcy (§ 2 ust. 2).

Kwoty równowartości w złotych minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej będzie ustalana tak jak dotychczas przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana (§ 2 ust. 3).

W przypadku biura usług płatniczych rozpoczynającego działalność w zakresie usług płatniczych całkowita kwota transakcji płatniczych będąca podstawą obliczenia minimalnej sumy gwarancji określana będzie tak jak dotychczas na podstawie programu działalności i planu finansowego, o których mowa w art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (§ 2 ust. 4).

Zgodnie z proponowanym § 3 obowiązek zawarcia umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej powstaje nie później niż w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia przez biuro usług płatniczych działalności w zakresie usług płatniczych.

Proponuje się ponadto, aby umowy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej zawarte na podstawie przepisów dotychczasowych obowiązywały do końca okresu, na jaki zostały zawarte (§ 4).

Zgodnie z § 5 z dniem wejścia w życie projektowanego rozporządzenia utraci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 22 listopada 2011 r. w sprawie minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej wymaganej w związku ze świadczeniem usług płatniczych przez biuro usług płatniczych oraz terminu powstania obowiązku zawarcia umowy gwarancji (Dz. U. Nr 261, poz. 1558).

Projekt zakłada, że rozporządzenie wejdzie w życie z dniem następującym po dniu jego ogłoszenia (§ 6). Zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów prawnych i niektórych innych aktów normatywnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 197, poz. 1172 i Nr 232, poz. 1378) akty normatywne, zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane w dziennikach urzędowych wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi termin dłuższy. W uzasadnionych przypadkach akty normatywne mogą wchodzić w życie w terminie krótszym niż czternaście dni, a jeżeli ważny interes państwa wymaga natychmiastowego wejścia w życie aktu normatywnego i zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie, dniem wejścia w życie może być dzień ogłoszenia tego aktu w dzienniku urzędowym. W ocenie projektodawcy w pełni zasadne jest ustalenie dnia wejścia w życie rozporządzenia na dzień następujący po dniu jego ogłoszenia, w celu zapewnienia zachowania minimalnego *vacatio legis*. Istotne jest, że gwarancja (bankowa i ubezpieczeniowa) obejmuje cały okres prowadzenia działalności przez biuro usług płatniczych. Biuro usług płatniczych zobowiązane jest przekazywać KNF dokumenty potwierdzające zawarcie stosownej umowy, dzięki czemu KNF będzie w stanie efektywnie monitorować utrzymywanie przez poszczególne biura usług płatniczych ciągłości przewidzianych ustawą środków ochronnych, pod rygorem nałożenia przez KNF kary pieniężnej. Mając to na uwadze oraz fakt, iż proponowane zmiany są korzystne dla podmiotów, których regulacje te dotyczą, wyznaczenie terminu wejścia w życie przedmiotowych regulacji na dzień następujący po dniu ogłoszenia jest zgodne z zasadą demokratycznego państwa prawnego oraz przemawia za tym ważny interes państwa.

W ramach opiniowania Oceny Skutków Regulacji, Kancelaria Prezesa Rady Ministrów zaproponowała uzupełnienie Oceny Skutków Regulacji o podanie liczby podmiotów świadczących usługi płatnicze w Polsce, w podziale na grupy, w zależności od skali działalności wraz z określeniem średniej, rocznej wartości realizowanych transakcji w poszczególnych grupach.

Należy wskazać, iż resort finansów nie dysponuje tego rodzaju danymi.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt został udostępniony na stronach urzędowego informatora teleinformatycznego - Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji oraz Ministerstwa Finansów. W trybie przepisów o

działalności lobbingowej żaden z podmiotów nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem rozporządzenia.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), projektodawca nie przewiduje, aby wydanie rozporządzenia miało wpływu na sektor finansów publicznych, w szczególności nie wystąpi skutek w postaci zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny.

Projektowane rozporządzenie będzie oddziaływało na biura usług płatniczych wykonujące działalność w zakresie usług płatniczych. Regulacja będzie miała również wpływ na zakłady ubezpieczeń, które będą zawierały umowy ubezpieczenia. Ponadto regulacja wpłynie (pozytywnie) na klientów biur usług płatniczych, poprzez zabezpieczenie ich ewentualnych przyszłych roszczeń.

Liczba istniejących na polskim rynku płatniczym podmiotów, które będą docelowo miały status instytucji płatniczej albo biura usług płatniczych, wskazuje na to, że zaistnieje odpowiednio wysokie zapotrzebowanie na ubezpieczenia oraz gwarancje, z uwagi na istniejące w Polsce rozdrobnienie rynku usług płatniczych, oceniane jako najwyższe w Unii Europejskiej (liczba ww. podmiotów wynosi ponad 22 500). Należy podkreślić, że ryzyko upadłości tych instytucji, obecnie w szczególności małych pośredników finansowych, znacznie spadnie w związku z wejściem w życie ustawy o usługach płatniczych (stworzenie nadzoru ostrożnościowego sprawowanego przez KNF nad tą częścią rynku finansowego). Jak wskazują dane, w 2010 r. oraz w 2011 r. zanotowano dwa przypadki upadłości takich podmiotów, które dokonały oszustw na szkodę klientów.

Konieczność posiadania zabezpieczenia (ubezpieczenia albo gwarancji) przez biura usług płatniczych będzie miała wpływ na koszty ich funkcjonowania, co jednak stanowi konsekwencję systemowego uznania świadczenia usług płatniczych jako działalności regulowanej i pociąga za sobą konieczność dostosowania się funkcjonujących na tym rynku podmiotów do nowych realiów prawnych.

Przepisy ustawy o usługach płatniczych stanowią implementację dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE (dyrektywa „PSD”), będącej dyrektywą tzw. pełnej harmonizacji i są zbieżne z odpowiednimi aktami istniejącymi w pozostałych krajach obszaru Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

2. Konsultacje.

Konsultacje w sprawie projektu zastały przeprowadzone z organem właściwym w sprawach nadzoru nad rynkiem finansowym - Komisją Nadzoru Finansowego, z Rzecznikiem Ubezpieczonych reprezentującym interesy osób ubezpieczonych, z Polską Izbą Ubezpieczeń będącą organizacją ubezpieczeniowego samorządu gospodarczego, ze Stowarzyszeniem Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polską Izbą Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polską Izbą Pośredników Ubezpieczeniowych i Finansowych, Izbą Gospodarczą Ubezpieczeń i Ochrony Ryzyka, ze Związkiem Banków Polskich, z Narodowym Bankiem Polskim oraz z przedstawicielami biur usług płatniczych.

Zgłoszone uwagi były przedmiotem konferencji uzgodnieniowej, w której uczestniczyli przedstawiciele Komisji Nadzoru Finansowego, Polskiej Izby Ubezpieczeń, Związku Banków Polskich, Narodowego Banku Polskiego, Stowarzyszenia Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych oraz Spółdzielczego Banku Rzemiosła i Rolnictwa SK Bank oraz przedstawiciele biur usług płatniczych. Zgłoszone uwagi zostały uwzględnione.

Zasadnicza wątpliwość dotyczyła wysokości minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej. Przedstawiciele biur usług płatniczych wskazali, iż zawarta w obowiązujących regulacjach wysokość procentowego wskaźnika odnoszącego się do

całkowitej kwoty transakcji płatniczych (1,2%), w oparciu o którą jest wyliczana minimalna suma gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej i docelowo wysokość opłat za te produkty, jest wyznaczona na zbyt wysokim poziomie. Skalkulowane w oparciu o nią opłaty z tytułu ww. gwarancji kształtują się na zbyt wysokim poziomie. W związku z powyższym zaproponowano wprowadzenie mechanizmu uzyskania docelowej wysokości procentowego wskaźnika odnoszącego się do całkowitej kwoty transakcji płatniczych (1,2%). Zgodnie ze zgłoszoną propozycją, minimalna suma gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej miała wynosić w okresie od dnia wejścia w życie rozporządzenia do dnia 31 grudnia 2013 r. - 0,6 % całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro usług płatniczych w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana, nie mniej jednak niż równowartość w złotych 1200 euro, do dnia 31 grudnia 2014 r. - 0,8 % całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro usług płatniczych w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana, nie mniej jednak niż równowartość w złotych 1200 euro, a do dnia 31 grudnia 2015 r. - 1,0 % całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro usług płatniczych w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana, nie mniej jednak niż równowartość w złotych 1200 euro.

Komisja Nadzoru Finansowego uznała argumentację przemawiającą za stopniowym dochodzeniem do pełnej wartości współczynnika 1,2%, jednak – w jej ocenie - wyznaczony współczynnik (1,2%) nie powinien rosnać w czasie, ale maleć. Aktualne regulacje znajdują się dopiero w początkowej fazie, przez co występuje niepewność co do efektywności proponowanych zabezpieczeń. Dlatego wysokość zabezpieczeń (gwarancji/ubezpieczenia) powinna w początkowym okresie być jak największa, a jej ewentualne obniżenie może być ewentualnie wprowadzone w latach kolejnych.

Mając na uwadze fakt, iż jedną z głównych przesłanek proponowanych zmian przepisów jest obniżenie kosztów zabezpieczenia finansowego oraz fakt, iż z posiadanych informacji wynika, że w 2010 r. oraz w 2011 r. zanotowano jedynie dwa przypadki upadłości takich podmiotów, projektodawca, po rozważeniu przedstawionej argumentacji, zdecydował się na obniżenie wysokości procentowego wskaźnika odnoszącego się do całkowitej kwoty transakcji płatniczych do 0,6%. Jeżeli praktyka obrotu wykaże, iż proponowane rozwiązanie nie zabezpiecza w sposób wystarczający interesów potencjalnych poszkodowanych, rozważona zostanie konieczność podwyższenia ww. wskaźnika.

3. Wpływ aktu normatywnego na:

- sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego:

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje kosztów lub obciążeń w sektorze finansów publicznych (w tym nie wpłynie na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego), w szczególności nie będzie skutkowało zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

- rynek pracy:

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje zmian na rynku pracy.

- konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczości, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw:

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

- sytuację i rozwój regionalny:

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

4. Wskazanie źródeł finansowania.

Projekt rozporządzenia nie pociąga za sobą obciążeń budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Natomiast wydatki związane z zawarciem umów gwarancji będą ponoszone przez biura usług płatniczych.

5. Opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej